

det ikke! Overhovedet have Kommunalbestyrelserne fuldt op at gøre med, hvad der i Ujeblikket er lagt ind under deres Beskyttelse. Det vil være uret, endog til Skade for deres Virksomhed i det hele, hvis man ogsaa lægger dette Overv i deres Haand, og der vil ikke udrettes noget væsentligt derved. Naar det derhos er Meningen, at hver Sognekommune skal have sin Vedtægt, saa vil man let komme til lignende Forhold, som der findes adskillige Steder i Amerika, hvor Kommuner, der grænse op til hinanden, vedtage meget forskellige Bestemmelser paa dette Omraade. Enkelte Kommuner benytte sig af deres Ret til at forbyde alle Brændevinsudsalg og al Beværtning med spirituose Drikke, medens Nabokommunerne finde deres Fordel i at gøre det modsatte og derved faa hele Indtægten af de Folk, der søge Beværtningerne. Det samme vil kunne blive Tilfældet her paa Landet, naar en Kommune vedtager et og Nabokommunen det stik modsatte. I Købstæderne møder denne Banstuelighed ikke, fordi de, selv om vi have saa mange af dem, dog ligger saa langt fra hinanden, at man ikke kan løbe fra en Købstad over til en anden for at faa det, man ikke kan faa i sin egen Kommune. — Naar derfor den højtagnede Minister udtalte, at han ikke var utilbøjelig til at gaa ind paa disse Vedtægter, maa jeg gøre opmærksom paa, at disse Vedtægter dog maa vedtages for større Kredse paa Landet og ikke for enkelte Sogne. Det maa nærmest være Amtsraadene, der for et Amt foreslaar en saadan Vedtægt. Skal det overlades til hver enkelt Kommune at gøre det, bliver det et meget broget Billede, man faar ud af den hele Tilstand. — Som den højtagnede Minister fremhævede, er det derhos næsten umuligt at tænke sig hele denne Sags videre Udvikling, naar disse Vedtægter kun skulle gælde for 5 Aar. Havde man endda i det andet Ting sagt: For Fremtiden give vi kun disse Næringsadkomster for et kortere Aaremaal, kunde jeg forstaa det. Saa kunde man nogenlunde have nøjedes med Vedtægter for kun 5 Aar; men naar man samtidig siger, at efter 5 Aar skulle disse Vedtægter revideres, og dog i disse 5 Aar giver livsvarige Borgerstaber, ses det jo let, at alene Eksistensen af disse livsvarige Næringsbeviser vil gøre enhver Forandring efter de 5 Aars Forløb praktisk ugennemførlig.

Dernæst har det andet Ting betydelig svækket de Fordringer, som efter Regeringsforslaget i Overensstemmelse med den gældende Lovgivning ere stillede til dem, der skulle have Adkomst til Beværtningsnæring. Den almindelige Bestemmelse, der herom

findes i Loven af 1857, siger, at ingen kan erhverve Borgerstabs, naar han har lidt Strafarbejde eller er dømt paa Vren, medens Loven af 1873, som jeg allerede har fremhævet, fordrer, at, for at en Person skal kunne faa Adkomst til Beværtningsnæring, maa han ikke være straffet for Løsgænger og Betleri, for Tyveri, Bedrageri eller andre i den borgerlige Straffelov omhandlede Forbrydelser. Da jeg ikke kan se rettere, end at der i det andet Ting virkelig har været en alvorlig Vilje til, at saa noget godt ud af dette Forslag, finder jeg det besynderligt, at man ikke har lagt mere Vægt paa, at det dog ikke gaar an at lade straffede Personer uden videre faa Adkomst paa Beværtningsnæring. — Det samme gælder med Hensyn til den Bestemmelse, det andet Ting har vedtaget angaaende Forbrydelse af Næringsadkomst. Derom har man ligeledes kun sagt, at Næringsadkomst paa Beværtningsnæring forbrydes, naar vedkommende idømmes Strafarbejde eller bliver straffet for Rufferi i Henhold til § 182 i Straffeloven, men Bestemmelsen i Loven af 1873, at den ogsaa forbrydes ved, at den paagældende bliver straffet for Tyveri og Bedrageri, har man i det andet Ting strøget. Jeg anser ikke dette for at være heldigt, og jeg tror, at det vil virke skadeligt for Sagens Fremme, hvis denne Bestemmelse vedtages.

Saa har det andet Ting — jeg antager, at det er for at gennemføre, at der heller ikke maa være nogen Forskel i dette Forholds Ordning i Byen og paa Landet — indsat den forunderlige Bestemmelse i § 4, at det i Borgerstaber paa Beværtnings og Handel skal betegnes, i hvilken Bydel den vedkommende Næring skal drives. Det er i Analogi, antager jeg, med, at man paa Landet siger, at i den og den By skal Næringen drives. Der er dog en væsentlig Forskel. Det, der er naturligt paa Landet, er her ganske unaturligt i Købstæderne, og aller-næst vilde det være forbundet med Banstuelighed her i Kjøbenhavn, hvor der idelig foretages Flytninger, naar man hver Gang en saadan beværtningsdrivende flytter fra en Gade til en anden, skulde ulejlige Kommunalbestyrelsen med at begære Tilladelse dertil, en Tilladelse, som man saa godt som aldrig kan aflaa at give.

En af de Bestemmelser, der gælde for Tiden, er, at ingen maa have mere end eet Beværtningssted. Det er en meget vigtig Bestemmelse, som man nødig maa forlade, naar man ikke f. Eks. helt og holdent vil gaa over til Gøteborg-Systemet, hvorefter man giver den hele Affære i en stor Entreprise og overlader til det Selskab, der be-